

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. An gratia habitualis à charitate distincta sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

non habeat lumen sapientiae, & scientiae infusum, quatenus sibi necessarium est, ut ad finem supernaturalem in omnibus actibus suis dirigatur; imò experientia satis constat, idiotas & simplices in gratia Dei constitutos, quamvis nullo ingenij acumine, nullâ scientiâ aut humanâ sapientiâ præditi sint, in ijs tamen quæ ad salutem spectant, interiori lumine dirigi, quo carent illi, quos sapientes, & prudentes huius sæculi vocat Apostolus, qui in temporalibus negotijs maximè perspicaces, in rebus ad æternam salutem spectantibus cæci sunt, & quasi iudicio ac ratione destituti; vnde dixit Apostolus 1. Cor. 1. *Videte fratres vocationem vestram, quia non multi sapientes secundum carnem, &c.* & S. Aug. lib. 8. confess. cap. 8. *Surgunt indocti, & celum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamur in carne & sanguine?*

SECTIO IV.

An gratia habitualis à charitate distincta sit.

Certum est ex antè dictis, charitatem à gratia habituali sanctificante nunquam esse disiunctam, proindeque illum, qui gratiam habitualement accipit, etiam charitatis habitum sibi infusum recipere: sed controuersum est inter Doctores; an gratia, & charitas sint à parte rei quid vnum, an verò illarum habitus realiter inter se sint distincti.

Dux sunt autem super hac quæstione Theologorum sententiæ. Alij enim existimant, realiter inter se distinguere; & gratiam quidem in ipsa animæ substantia tanquam in proprio subiecto sedem habere, charitatem verò in voluntate; & per charitatem nos diligere Deum, per gratiam autem nos à Deo diligere.

Alij verò asserunt, gratiæ & charitatis vnum eundemque esse habitum, nec ab inuicem nisi ratione distinguere.

Ita

Ita Bellarmin. lib. 1. de grat. & lib. arb. & alij.

Huius autem secundæ sententiæ (quam vt probabiliorē amplectimur) veritas probatur 1. ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 7. vbi; quamuis super hac quæstione (cū ad fidem minimè pertineat) nihil definire voluerit, satis aperte tamen indicauit, cui sententiæ magis faueret; postquam enim dixit, vnicam formalem causam nostræ iustificationis esse iustitiam Dei; non quā ipse iustus est, sed quā hos iustos facit; explicans postea, quoniam sit illa iustitia, dicit peccatorem iustum fieri, dum passionis Christi merito, per Spiritum Sanctum charitatis Dei diffunditur in cordibus eorum, qui iustificantur, atque ipsis inhæret; vbi nullius alterius gratiæ iustificantis præterquam charitatis mentionem facit.

Probatur 2. ex S. Aug. lib. de nat. & grat. c. vlt. vbi sic loquitur: *Charitas inchoata, inchoata iustitia est; charitas inchoata, inchoata iustitia est; charitas magna, magna iustitia est; charitas perfecta, perfecta iustitia est: & ex S. Bern. lib. de modo bene viuendi c. 4. Timor sanctus introducit in mentem hominum perfectam charitatem. Perfecta autem charitas, perfecta est sanctitas.*

Querunt hinc aliqui, an sicut habitualis, sic etiam actualis charitas formaliter hominem sanctificet: an v. gr. actus perfectæ contritionis ex vero charitatis motu elicitus, per se & formaliter hominem iustificet. Resp. in primis certum esse, quacunque ratione id fiat, siue formaliter, siue meritorie, siue alio quouis modo, actum perfectæ contritionis, seu charitatis peccata delere, hominemque iustificare; id enim expressè definitum est in Conc. Trid. sess. 14. cap. 4. vbi dicit, contingere aliquando contritionem charitate perfectam esse, hominemque Deo reconciliare, priusquam Sacramentum pœnitentiæ actu suscipiatur.

Resp. 2. probabilissimum esse etiam formaliter per ipsummet actum charitatis hominem iustificari, proindeque peccata omnia deleri; cū (vt ait S. Doctor 2. 2. q. 27. 2. 4. ad 3.) per actum quemlibet perfectæ charitatis,

tis, au
atē D
dicitu
manet
Char
solim

S
Sess
ho
cere n
es? I
de se
iustit
do p
us il
posit
D
aliqu
ber
alis a
Pr
hort
& al
rem
Pr
cat
catic
qui
fica
pra
P

tis, auersio à Deo formaliter tollatur, & anima immediatè Deo coniungatur vinculo spiritualis vnionis; vnde dicitur 1. S. Ioann. 4. quòd, *qui manet in charitate, in Deo manet, & Deus in eo*: & S. Bernard. ferm. 83. in cant. dicit Charitatis actum esse, *spiritualis cõnubij anima cum Deo non solùm contractum, sed etiã amplexum.*

SECTIO V.

An aliquæ dispositiones ad iustificationem requirantur, & quæ.

Supponimus tanquam certum ex fide, solum Deum esse causam principalem efficientem iustificationis; hoc enim constat ex scriptura: Iob. 14. *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? nonne tu qui solus es?* II. 43. *Ego sum, ego sum ipse, qui deleo iniquitates tuas*; vnde sequitur ex pura & gratuita Dei misericordia pendere iustificationem hominis, illumque proinde non alio modo posse iustificationem consequi, nisi eo, quem ipse Deus illi præscripsit. Hoc præsupposito, pro quæstionis propositæ resolutione

Dicendum 1. Deum, vt hominem adultum iustificet, aliquas ab illo dispositiones, seu bonos aliquos motus liberi arbitrij exigere, ad quos tamen illum gratiæ actualis auxilio excitat, & adiuuat. Ita S. Thom. q. 113. a. 3.

Probat 1. ex scriptura, quæ innumeris propè in locis hortatur peccatores ad pœnitentiam, ad timorem Dei, & alios similes actus virtutum, vt per illos ad peccatorum remissionem accipiendam se disponant.

Probat 2. ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 6. vbi explicat varios actus virtutum, per quos peccator ad iustificationem disponitur; & can. 9. profert anathema in eum qui dixerit, nulla ex parte necesse esse, vt impius ad iustificationis gratiam consequendam voluntatis suæ motu præparetur, ac disponatur.

Probat 3. ex his S. Aug. verbis ser. 15. c. 11. de verbis

T

bis